

Rukouspäivä

Toinen tutkistelu

Teksti, Matt. 4:17

” Siitä ajasta rupesi Jesus saarnaamaan ja sanomaan: tehkäät parannus; sillä taivaan valtakunta lähestyi.” Matt. 4: 17.

” **Palauta minua, niin minä palajan,**” Näin esittää profeetta Jeremia langenneen Jumalan kansan puhuvan, Jer. 31: 18. Me tiedämme, että Raamatussa sanotaan ihmisille: **kääntäkää teitänne, tehkää parannus, uskokaat evankeliumi** jne. Tätä ei ole niin ymmärrettävä, että olisi ihmisen omassa mielivallassa tehdä se; paljoa ennemmin Raamattu osoittaa lakkaamatta ihmisille heidän oman voimattomuutensa hengellisissä asioissa. Kun sieltä siis tulee sellaisia neuvoja: käänny Herran Jumalasi tykö, laita pelolla ja vavistuksella, että autuaaksi tulisit, usko Vapahtajan päälle, uudista itseäsi mielesi hengessä, ja muita sellaisia sanoja; niin ne pitää ymmärrettämän niin, että Pyhä Henki kehottaa meitä pitämään murhetta tullaksemme Jumalan armoon Kristuksessa Jeesuksessa ja kiivaasti ja ahkerasti rukoilemaan: ”Palauta minua, Herra, niin minä palajan.” Sillä vahva evankeliumin totuus on, ettei ihminen omasta ymmärryksestään eikä voimastaan voi uskoa Herran Jeesuksen Kristuksen päälle eikä tulla Hänen tykönsä, vaan Pyhän Hengen pitää vaikuttaa se meissä. Oikea kääntyminen hamasta siitä ajasta lähtien kun ensimmäinen ajatus palaamisen tarpeellisuudesta nousee meidän sydämessämme aina siihen asti kun se toteutuu autuaana muuttona iankaikkiseen elämään, on kokonaan ja yksinään Jumalan työtä. Tätä minä tahdoin edellä muistuttaa aikoessani puhua niiden sanojen johdosta, jotka luetaan Matt. 4: 17: ” **Siitä ajasta rupesi Jesus saarnaamaan ja sanomaan: tehkäät parannus; sillä taivaan valtakunta lähestyi.**”

Nämä sanat, joilla meidän Herramme Jeesus Kristus alkoi saarnaamisensa, osoittavat sen oikean autuuden tien. ” **Tehkäät parannus**”, sanoo Hän, ” **sillä taivaan valtakunta lähestyi**”. Evankelista Markus puhuu myös tästä lyhyestä mutta painavasta saarnasta evankeliuminsa ensimmäisessä luvussa, kun hän sanoo: ” **Tehkäät parannus ja uskokaat evankeliumi.**” Mark. 1: 15. Mikäli

me tahtoisimme tuoda edes toisin sanoin tämän meidän rakkaan Herramme neuvon, Hänen sanojensa tarkoituksen voi sanoa näin: muuttakaa turmeltu mielenne; kääntykää Herran teidän Jumalanne tykö; uskokaa se hyvä sanoma, jonka Hän teille ilmoittaa, että tulisitte osallisiksi siitä armosta, jonka Hän on teillekin tarkoittanut. Näistä sanoista me otamme tutkistelumme aiheeksi:

Oikean kääntymisen Jumalan tykö ottaen vaarin siinä

1. Mitä oikeaan kääntymiseen tarvitaan?

2. Minkä pitää meitä ihmisiä kehottaa ja vetää palaamaan Jumalan tykö?

Totisen kääntymisen alku tapahtuu epäilemättä silloin, kun ihminen tulee elävästi tuntemaan itsensä, viheliäisyytensä, syvän turmeluksensa ja pahan tilansa, jossa hän luonnostansa on ja vaeltaa. Joka ei vielä ole tullut tuntemaan sielunsa turmelusta ja sitä synnin orjuutta, jonka alla hänen ruumiinsa on, hän ei ole lainkaan vielä ottanut ensimmäistäkään askelta oikeaan parannukseen. Tätä luonnon turmeltua tilaa ei voi yksikään ihminen oikein tuntea, ennen kuin Jumalan Henki sen hänelle ilmoittaa. Kokemuksesta me näemme, että on ihmisiä, jotka eivät usko autuutensa asian olevan aivan huonosti, vaikka he selkeästi näkevät olevansa kääntymättömässä tilassa; sillä kysymyksessä on hirvittävä pimeyden valta, joka pitää ihmisten sielut sokeina, estäen heitä itseänsä tuntemasta. Ihminen on luonnostansa sokea ja kuollut synnissä, ja niin kauan kuin hän siinä sokeudessa pysyy, hengellisesti juopuneena, ettei hän usko asiaansa niin pahaksi — vaikka hän on kokonaan joutunut pois siitä elämästä, joka on Jumalasta — niin kauan hän pysyy vankina sielun vihollisen tahdon alla. Mutta kohta kun Jumalan Henki evankeliumin sanalla ja kolkutuksellaan sydämelle avaa ihmisen silmät näkemään itsensä oikeassa muodossaan, hän saa nähdä niin syvän turmeluksen itsessään, että hänen täytyy hämmästyksellä tunnustaa: ei minussa ole ensinkään mitään hyvää; koko minun elämäni on kelvoton. Silloin me näemme ei ainoastaan yhden ja toisen synnin itsessämme eli muutamat isoimmat synnit, joita olemme tehneet, ei ainoastaan yhden ja toisen vian riippuvan itsessämme tai jonkun kotosynnin hallitsevan sydämässämme; vaan me näemme itsemme koko synnin turmeluksen niin piirittämäksi ja läpi saastuttamaksi, että meidän täytyy tuntea itsemme viallisiksi kaikkeen siihen, joka on Jeesuksen mieltä vastaan, ja sitä lakia vastaan, joka Pyhässä Raamatussa on ilmaistu sanoilla ja uskovaisten sydämiin kirjoitettu. Silloin ihminen näkee itsensä julmassa ylpeydessänsä, lihan himoissa ja kaikissa muissa synneissä, mikä nimi niillä mahtaakaan olla, ja pitää itseään niin muodoin ilkeänä ja kadotuksen alaisena syntisenä. Ja jos meille näytettäisiin muiden synneistä, kuinka pitkä rekisteri hyvänsä, niin ei se

kuitenkaan ulottuisi siihen mittaan kuin mitä Jumalan Henki meille ilmoittaa omasta syntivelastamme, kun meidän omatuntomme kantaa päällemme, että olemme synneillämme, syntisillä ajatuksilla, himoilla, käytöksillä, sanoilla ja töillä, ei ainoastaan Herraamme ja Jumalaamme vastaan rikkoneet, vaan myös synneillämme saattaneet Hänet ihmisyytensä luonnossa kärsimään mitä häpeällisimmän kuoleman. Silloin emme niin tunnottomalla sydämellä kuin kukaties useasti ennen veisaa: ”Mä rikoin, ja mun tästä työst’ Rangaistus paikall’ piti myös Pantaa kärsimään vaivaa. Mun sydäntän’ tai surkeus, Ja karvas ijät’ katkeruus, Pitänyt olis’ kalvaa; Kärsiä, itkeä, Tules’ kuumass’, Tuskass’ tuimass’, pahain joukoss’, Syntein tähden pimiäss’ loukoss’.” Tämä meidän viheliäisyytemme tunto tulee eläväksi ja täydelliseksi. Ei meitä siitä ainoastaan vähäksi hetkeksi herätetä eikä sen tunteminen taas pian katoa. Se ei ainoastaan joskus tietyissä tilanteissa johdu mieleen, esimerkiksi ripille mennessä, vaan se viheliäisyys, joka meissä on, tulee niin tutuksi ja pohjaa myöten ilmoitetuksi sielussa, ettei sitä voi unohtaa, ei sitä viheliäisyyden tuntoa myöskään taida tukahduttaa; ei pyytäkään häivyttää sitä iloisissa huvituksissa. Se noudattaa meitä, mihin me menemmekin tai pysähdyimme; me luemme itsemme kaikkein mahdottomimmiksi luontokappaleiksi, mitä maa päällensä kantaa. Että viheliäisyyden tunteminen on elävä, havaitaan siitäkin, että se särkee sydäntä; ja tähän sydämen särkemiseen on katumus ja murhe yhdistettynä. Emme silloin enää kevyesti ajattele viheliäisyyttämme, vaan meitä surettaa ja käy sydämelle, että me niin olemme rikkoneet Luojaamme ja Lunastajaamme vastaan.

Mutta sydämen särkeminen on jotakin enemmän kuin katumus ja murhe. Sillä sen kautta ihminen tulee siihen tilaan, josta Herra puhuu Jes. 57: 15: ” **Minä asun korkeudessa ja pyhydessä, ja niiden tykönä joilla särjetty ja nöyrä henki on.**” Tämä on jotakin pysyväistä. Silloin yhtäältä jokainen synti tulee raskaaksi kuormaksi ihmiselle ja toisaalta Vapahtaja, joka on kärsinyt rangaistukset meidän syntiemme edestä, valloittaa niin sydämen, ettemme saata ajatella itseämme tai Vapahtajaamme, omaa viheliäisyyttämme tai Hänen lunastustansa sydämen sulamatta. Silloin sydän on taipunut ja surullinen. Silloin me murheella ajattelemme: o! mitä tuskaa ja työtä minä olen Vapahtajalleni aiheuttanut synneilläni; mutta kuinka halullinen Hän on ollut pelastamaan ja auttamaan minut. Kun ihmisen sydän on särjetty, niin se vaikuttaa ehdottoman kauhistuksen maailmaan ja kaikkeen synnin menoon, olkoon tämä minkälaista hyvänsä. Silloin synti, joka ennen on ollut kaikkein maittavin, ei enää voita niin mieltä, että ihminen antaisi itsensä sen orjaksi tai salaakaan sitä suosisi, vaan synti pysyy aina kauhistavaisena. Silloin täyttyy Raamatun neuvo ihmiselle: Pakene syntiä niin kuin käärmettä. Niin vähän kuin joku ihminen, joka näkee myrkyllisen käärmeen, rupeaisi leikittelemään sen kanssa, ottaisi sen poveensa tai hyväilisi sitä, yhtä mahdotonta on sen

ihmisen, joka elävän viheliäisyytensä tuntemisen kautta ja Pyhän Hengen vaikutuksesta, on sydämessänsä tullut särjetyksi, näin ajatella: ei tämä synty ole mitään; en minä tosin välitä harjoittaa sitä, saan kuitenkin ajatuksillani sillä askaroida; kyllä minä synnin rajat tunnen, kuinka pitkälle siinä saastuttamatta saa mennä. Ei ihminen, jonka sydän on särjetty, näin ajattele; mutta jos sellaista hänen mieleensä tulisi, niin hän kauhistuisi sitä ja ajattelisi: totisesti minä olen synnin petokseen joutunut, kun sellaisia rupean ajattelemaan. Sentähden hän pakenee syntiä niin kuin käärmettä. Kun joku näkee käärmeen, niin hän ei ajattele: tuohon asti eli noin lähelle minä tohdin sitä tulla ennen kuin se voi purra; ei vaan mitä kauempana sen parempi meille on. Juuri samalla tavoin arvioi särjetty sydän kaikkea syntistä menoa. Kaikki mikä on sukua syntisen maailman menon kanssa, on kauhistavaista ja ilkeätä; ei siihen ensinkään sovi ryhtyä.

Tällaisessa sydämen särkemisessä, jolloin Pyhä Henki ilmoittaa meille iankaikkiseksi autuudeksi sielujemme viheliäisyyden ja turmeluksen, maalaa Hän myös eteemme Jeesuksen Hänen sovinnossaan ja kärsimisessään. Jolla on särjetty henki, sille annetaan armo nostaa silmänsä Jeesuksen puoleen. Yhtä toimettomat kuin me olemme omasta ymmärryksestämme ja voimastamme uskomaan Jeesuksen päälle eli Hänen tykönsä tulemaan, yhtä toimellisiksi ja soveliaiksi meidät tekee siihen Pyhä Henki. Hengessä särjetty ja nöyrä sielu nostaa mielellään silmänsä Jeesuksen puoleen, joka on uskon alkaja ja päättäjä.

Apostoli sanoo meidän Herrastamme ja Vapahtajastamme Jeesuksesta Kristuksesta, että Hän on kuollut meidän edestämme, koska me vielä Hänen vihollisensa olimme. Ja sitä me olemme kaikki luonnostamme. Vaikka me vielä olisimme Hänen surkeimmatkin vihollisensa, niin sydän taipuu kuitenkin halulliseksi etsimään Häntä, kun se tulee annetuksi Pyhän Hengen vaikutuksen alle. Ja todellakin Jeesus tulee sielulle kaikkein kalleimmaksi niin, että sydän ensiksi Häntä etsii ja halullisimmin samoaa Hänen peräänsä. Sillä Pyhä Henki asettaa meidän eteemme Jeesuksen ainoana kaiken autuuden ja armon lähteenä. Kaikki mitä me syntiset ajassa ja iankaikkisuudessa tarvitsemme, on meille Jeesuksessa Kristuksessa tarjona ja Hänen kalliissa pyhissä haavoissansa valmistettu. Meidän Herrassamme Jeesuksessa Kristuksessa meillä on lunastus Hänen verensä kautta, nimittäin syntien anteeksiantamus; ja missä syntien anteeksiantamus on, siinä on myös elämä ja autuus. Jos Hän on saanut sydämemme, jos ainoastaan Hän veristen haavojensa kanssa on saanut vetää sydämemme puoleensa, niin meillä on kaikki Hänessä ja yltäkylä. Sillä Kristus on kaikki kaikissa köyhille ihmisten sieluille ajassa ja iankaikkisuudessa. Silloin ajatellaan näin: kun Hän on minulla, mitä minä taivaasta tai maasta silloin tottelen? Vaikka vielä sielu ja ruumis vaipuisi, jos Hän vain on minun uskallukseni ja osani, niin minulla on kaikki, mitä minä

voin pyytää. Jos me niin olemme Jeesuksen käsittäneet, jos uskon silmä niin lakkaamatta on Häneen kiinnitetty, ettemme kevytmielisyydessä katsele muualle, vaan sydämemme lepää alinoma Hänessä; niin siitä seuraa, että se sielu, joka totuudessa on Jeesuksen tykö palannut, tai oikeammin sanoen on antanut itsensä kääntää Hänen tykönsä, hän viettää elämänsä kiitollisena Luojaansa ja Vapahtajaansa kohtaan ja Hänen armonsa kautta välttää kaikkea, joka olisi Hänen mieltänsä vastaan. Kaikissa töissänsä hän ahkeroi kelvata Herrallensa Jeesukselle. Hän voi sanoa niin kuin Paavali: ”Minä elän (olen niin kuin muut ihmiset), en silleen minä, vaan Kristus elää minussa. Hän on minun sieluni haltuunsa ottanut. Hän hallitsee minun ajatukseni, Hän vaikuttaa minun haluni, Hänen Henkensä hallitsee minun tekemiseni ja jättämiseni; joka armosta asuu minussa ja vaatii minun ainoastaan sitä ajattelemaan, kuinka minä kelpaisin Herralleni Jeesukselle Kristukselle.” Näin saattoi Paavali puhua. Näin on myös välttämättömästi jokaisen köyhän sielun laita, joka Herran Jeesuksen päälle on tullut uskomaan. Kuka heistä tahtois saastuttaa itsensä synneillä, joiden tähden meidän Herramme Jeesus Kristus on verta hikoillut, kuoleman tuskan kärsinyt, ja henkensä antanut. Kun Pyhä Henki on tämän köyhässä ihmisen sielussa aikaansaanut, niin ihminen taitaa itsestensä sanoa: ”Hän on minut kääntänyt”. Mitä Herra Jeesus on saarnannut: ”**Tehkää parannus ja uskokaat evankeliumi**”, (Mark. 1: 15), se on minun sielussani tapahtunut.

Toiseksi me tahdomme vielä harvoilla sanoilla mainita, **mikä mahtaa kehottaa ja taivuttaa ihmistä palaamaan Herran Jeesuksen tykö.** Vapahtaja sanoo: **Jumalan valtakunta on läsnä.** Taivaan valtakunta ilmestyy! Kun tutkimme apostolien ja evankelistojen kirjoituksia, niin me havaitsemme, että Jumalan eli taivaan valtakunnalla ymmärretään osittain Jeesuksen valtaa ja hallitusta meidän sydämissämme, osittain myös Hänen armovaltakuntaansa maan päällä, jonka Hän asetti lihansa päivinä, ja joka seisoo läheisimmässä yhteydessä kunnian valtakunnan kanssa tämän elämän jälkeen. Siis sekä eri tarkoituksessa että myös samassa käytetään sanaa ”Jumalan valtakunta” tai ”taivaan valtakunta.” Vapahtaja kehottaessaan parannukseen antaa siihen meille kehotukseksi tämän, että taivaan valtakunta eli kaikki, mitä tarvitaan autuudeksi ajassa ja iankaikkisuudessa, on läsnä, on käsillä. Te taidatte, Hän sanoo, jos vaan tahdotte, ottaa sen. Jos me tahdomme tietää, mitä tässä Jumalan valtakunnassa on niin kehottavaa, niin sanovat apostolit, että se on voima; ei paljaita kauniita sanoja, vaan kaikki mitä siitä sanotaan, on sula voima ja elämä. Se on vanhurskaus, rauha ja ilo Pyhässä Hengessä. **Vanhurskaus** tarkoittaa sitä täydellistä Jeesuksen vanhurskautta, joka peittää kaikki meidän syntimme, jossa vanhurskaudessa meidät otetaan Jumalan lapsiksi, ja jossa puetettuina me voimme seisoa Jumalan edessä kuin kauniissa kunniapuvussa.

Jumalan rauha hallitsee sydämen; ei pauhaavat maailman ja synnin aallot sellaista sydäntä voita, kun Jumalan rauha, joka kaiken ymmärryksen ylitse käy, varjelee sydämen ja taidon Kristuksessa Jeesuksessa. Riemu Pyhässä Hengessä täyttää sydämen. Daavid sanoo: ” **Autuus on se kansa, joka ihastua taitaa:**” (Se kansa, jolla on syntien anteeksiantamus, on se kansa, joka taitaa iloita, ja se on autuus kansa). ” **Herra, heidän pitää vaeltaman sinun kasvois valkeudessa. Heidän pitää iloitseman joka päivä sinun nimestäs, ja sinun vanhurskaudessa kunnialliset oleman.**” Ps. 89: 16 - 17. Hänen iloistaan meidän sydämemme voitetaan niin, että meillä on iloinen elämä kaikessa viheliäisyydessämme. Mitä suurempi on tämä meidän viheliäisyytemme tunteminen, ja mitä syvemmltä sydämen särkeminen käy, sitä suuremmaksi Hänen ilonsa tulee meissä. Mitä varmempana meillä on Jumalan valtakunta sydämessämme, sitä varmempi osa meillä on Hänen armovaltakunnassaan maan päällä. Jumalan valtakunta on teitä läsnä, sanoo Jeesus. Se on myös tällä ajalla meitä lähestynyt, meilläkin voi siinä olla osa. O! jos jokainen meistä sen niin vastaanottaisi kuin meidän Herramme ja Vapahtajamme itse sanoisi hänelle: ahkeroi tulla todella parannettuun mielen tilaan, sillä Jumalan valtakunta on läsnä; se taritaan sinulle; sinä taidat sen saada; se pitää oleman sinun omasi. Joka koko sydämellänsä kääntyy Jeesuksen tykö, saa osan tästä suuresta autuudesta. O! kuinka hyvä olisikaan, jos jokainen meistä antaisi Pyhän Hengen vaikuttaa sydämessänsä tämän vakuuttumisen: totisesti on minullekin kääntymisen armo tapahtunut; minä olin kuin eksyvä lammas, mutta nyt olen palannut minun hyvän ja uskollisen sieluni Paimenen ja Piispan tykö. Jos joku vielä on epätietoisuudessa tästä asiasta, niin olisi toivotettavaa, että terveellinen levottomuus pakottaisi hänet tekemään tämän päätöksen: nyt pitää sen asian sydämelläni oleman, etten lakkaa itkemästä ja kerjäämästä Jeesuksen jalkojen juuressa siihen asti kun olen saanut armon; minä teen niin kuin Jaakob, joka paini Jumalan kanssa; ja kun hän näki itsensä heikoksi, hän rupesi itkemään ja rukoilemaan ja sanoi: ”En minä päästä sinua, elles siunaa minua.” Se kelpasi Herralle niin, että Hän kohta siunasi Jaakobin pysyvällä siunauksella. Niin on meidän Herramme Jeesus Kristus tekevä kaikille niille, jotka eivät vielä ole armossa, mutta kaikesta sydäimestä ikävöitsevät sitä; kun he vakuudessa vuodattavat katkeria kyyneliä sentähden, etteivät he vielä ole rakastaneet Jeesusta, niin Hän totisesti antaa heille anteeksi, lohduttaa ja siunaa heitä sanomattomalla siunauksella. Aamen.